

Sarusi Mihály

Régi dalok

- régi sóhajok

húszévesen

szép voltam, fiatal, nagyhajú
 fehér bő tengerészgatyám párás szél cibálta, fekete hajam fületem,
 nyakamat belepte

szép voltam, fiatal
 s a tengerparton, ahol éltem, sok nő kacagott, sok nőm lakott,
 homokban, fűben, bokorban, sziklák alatt, szél-, eső-, hullámmarta
 mélyedésben
 arrafelé, amerre a kikötőknek végeszakad, vitorlát vagy kéményt
 csak távol látni a víztömegben, amely hegyóriásként magasodik a
 város fölé, ahogy megismertem már vonaton érkeztemkor, amikor
 vad mozdulattal kiléptem anyám kedves putrijából s jöttem ide,
 hogy lássam a vizet, a tengert, amelynek másik oldalán az
 Újvilág hívogat, integet

szép voltam, fiatal
 szívem tüzes volt, igazságom hatalmas
 s egy toborzó-gyerek, akit naponta borotvtáltam
 csábított, menjek vele, indul harcolni a nagy Falangéért,
 szabadságért, dicsőségért
 s egy barna lányt, egy bolgár babát rábeszéltem, hogy a
 behajózási napon, éjszaka
 velem legyen, szeressen
 s mivel hajlott erre, nem mentem Falangba én

szép voltam, fiatal
 ma fejem kopasz
 a csitrik, a bájos, hamvas lányok nem vesznek észre, nem néznek
 utánam, nem vallanak szerelmet forró tengerparti éjszakán,
 langyos homokban, csapkodó hullámokon, szabadban, tűzben minde-
 nütt
 amerre jártam
 ahol szerettek

valaha
 s keserűségem végtelen
 mert a bolgár lány, meg a többi elröpült, elhagyott, hiszen csak
 azt mondtam neki, hogy kellenek
 más nem jött a számra

szép voltam, fiatal
 kemény kötéselem volt
 erős voltam, büszke, délceg
 ma roncs vagyok
 beteg öreg, aki arról mesél, arra gondol, ami volt, múlt, akit
 a ma meg a holnap nem érdekel, mert már ráncos, koszos vénember
 nem szép és nem fiatal
 (Debrecen, 1967)

szabadság

ó a tavasz, aztán a nyár, hogy csillog a csuromvíz
 cserepeken, a hólé csobog, már csak itt-ott siratja
 rövid életét

híres tavasz, ópiumnélküli szesztelen süvítő szél,
 táguló mell, tárt kar, szem, orr, fül, s világot teremtő
 szabad szerelem

március van, ötödike, hatvannyolc, egy pillanatig
 maradsz

gyün a melegebb idő, jövőget, száz fokos vérünk mi mást
 tehetne: éjjel-nappal fémlepedőn reaktor-dunya alatt
 magfúzióban megteremtjük a szabadságot
 (Debrecen, 1968)

képzeltetés

gyanús lehetek azért is, mert sose látnak részegen
 //tán valami féltetni valóm van, amit nem akarok
 kikotyogni//
 gyanús lehetek azért is, mert időnként kútba ugrom,
 valamely vékony ágról lóगतom magam, vagy meszet eszem

//semmi bizakodás jelenben-jövőben, dekadens proletár//
 aztán még azért is gyanús vagyok, mert a lányokról
 nem kürtölöm tele a várost, nyilván suttyomban,
 partizánmódra dolgozom
 //felettébb érthetetlen ez a befelé fordulás//
 meg még azért is gyanús lehetek, mert nyolc óra alig
 fizetett munka után tovább dolgozom, ó könyvekről
 verem le a port, kétes elemekkel bratyizom, és éjszakáim
 átvilágítom
 //jó, jó, ír! hát aztán, nem kap érte pénzt, vajon mért
 csinálja, és főleg pediglen mit?!//
 ám legfőként talán-tán az a föltűnő bennem, hogy a
 falakra lobogónyi vérem fröccsen, s bele forradalmam
 rajzoló
 //ki adott erre engedélyt, furcsa, ki biztatott, tán
 ezzel lázítsz, koma?//
 nyilván mindezzel csak leplezem magam
 (Veszprém, 1971)

Csendélet a Magyarok című filmhez.